ВЕСЕЛИН БОЖИКОВ

МОНЕТАРНИТЕ МАТРИЦИ

първо издание

СФЕРА®

2014

ISBN 978-954-9803-45-7

СЪДЪРЖАНИЕ

Всички сме чеда на Всевисшния
и всички сме по пътя към него ...

Въведение в Монетаризма

Властта чрез сила, над себеподобните, не е човешко достижение. Натрупването на запаси (излишъци) - също.

Първичната причина за трупането на запаси е заложена от самата природна среда. В районите, където има сезони без реколта, живите същества са принудени да се запасяват. Следвайки инстинкта си за самосъхранение, те правят това, за да просъществуват в реалността.

Като първопричина за властта може да се приеме закона на джунглата (закона на силния). Само със сила обаче, властта не може да постигне голям мащаб. При хората властта е все по-мащабна (по-глобална), но същевременно става все повече мисловна, а не силова. За властта над хората са определящи мисловните матрици.

Този феномен не е проява на инстинкта за самосъхранение и на закона на джунглата. Той не се обуславя пряко от природната среда. Властта при хората не е пряка функция на съществуването. Тук тя е еволюирала в проява на осъществяването.

В книгата Догматичните Матрици разгледахме как жреците, още в древността , възползвайки се от духовното си превъзходство, са поставили и в материална зависимост себеподобните си.

(Можете свободно да изтеглите книгата от http://sfera.zonebg.com/knigi.htm)

Именно такова управление (поведение) е характерното за хората. С развитието на разума, отнемането на реалните ресурси от себеподобните става все повече чрез измама (мисловни матрици), а не със сила.

В древността Златният телец е бил мощен инструмент за масова измама. Обсебени от вярата хората смирено се прекланяли пред материалния образ на божеството и му

принасяли дарове (и в жертва) най-ценното (дори децата си) ...

През тези далечни времена металите са били свещени, а добивът и обработката им били считани за магически. Тогава образите на божествата са били изработвани от скъпоценни метали, именно защото златото и среброто били смятани за свещени.

Чрез вярата в древните божества (догматичните матрици) хората много по-лесно били държани в подчинение и станали по-лесно управляеми и прогнозируеми. Именно чрез духовното си превъзходство царете-жреци постигнали относително устойчиво управление на хората и получили голямо материално превъзходство.

С развитието на човечеството властта се разложила. В даден момент тя била разделена на духовна и светска. Разбира се, двете власти останали силно свързани и взаимнозависими за дълго време и все още продължават да се срещат, съществуващи съвместно във форма на симбиоза, дори и в наши дни.

Всъщност, каква е първопричината за това фундаментално властово разделение?

Според нас, прогресиращото отнемане на ресурси от хората (материализма) е влизало все по-силно в противоречие с божествените (духовните) устои на властта. Царят-жрец не би могъл непрестанно да продължава да отнема ресурсите от подвластните.

(Под ресурси тук ще разбираме всички /материални и нематериални, първични и вторични/ средства за съществуване и осъществяване на разума.)

Противоречието между духовното и материалното не е трудно за осъзнаване. Поради това, ескалиращите материални натрупвания, са започнали да отслабват духовните устои на самата власт...

Именно това е наложило първичното разделение на властта. За да продължи властовата измама и прогресиращото отнемане на ресурси от подвластните е било нужно те да повярват, че властта в лицето на царят е земен (материален) наместник на божественото, а жрецът и

религиозните ритуали осигуряват духовна връзка с божеството.

Тази нова дуалистична догматична матрица се оказала много ефикасна и дълготрайна. Благодарение на нея, царете (владетелите) продължили по-устойчиво отнемането на ресурсите от подвластните с помощта на съхранената духовна мощ на жреците.

Самото властово отнемане на ресурси от подвластните е най-първичната и брутална измама в историята на човечеството. Тя е възникнала още в най-дълбока древност и зад нея стои ненаситната човешка алчност (материализъм).

С развитието на човечеството генерираните материални излишъци ставали все повече. Съответно, владетелите развивали властта си и изобретявали все повече инструменти за отнемане на ресурсите, добивани и създавани от хората.

С разделението на труда се развила търговията и постепенно се зародили първите универсални разменни средства. Това били ценни стоки (вещи), които всички хора биха искали да имат. Без значение дали такива са били раковини, перли, скъпоценни камъни или метали, материалната им стойност (себестойността им) е била реална и безспорна.

Историческото развитие показва, че металите постепенно се наложили повсеместно, като универслано разменно средство. Неслучайно и самите исторически епохи са назовани - каменна, медна, бронзова и желязна (съобразно човешкото развитие).

В началото били използвани само големи слитъци от ценни метали за по-големите разплащания. С течение на времето нуждите на пазара наложили производството (емитирането) на по-малки слитъци.

До момента, в който върху слитъка не е бил набит номинал, няма разлика между реалната и номиналната стойност на слитъка. (Всеки слитък поотделно е бил претеглян и оценян.) Набиването на номинал, освен че стандартизирало теглото и гарантирало произхода им, направило от разменните средства (слитъците) нов универсален инструмент за отнемане на ресурси от хората - обменни средства.

Това е поради разликата между реалната и номиналната стойност на самите обменни средства, която е в полза на емитента.

Така, с набиването на номинал, владетелите произвеждали номинална стойност, чрез властта си те я налагали като платежно средство (пари) и по този начин прогресиращо отнемали ресурсите на хората.

(Например, ако един владетел наложи двойно по-висока номинална стойност на златните монети /от реалната/, ще може със същите да закупи двойно повече злато, отколкото е вложено в тях. После с това злато ще може да отсече четворно повече златни монети ...)

Ето как е възникнал монетаризма. Последният е пряка производна на грубия архаичен материализъм (човешката ограниченост).

В зората на монетаризма, разликата между реалната стойност и номиналната стойност на парите не е била много голяма.

Първите пари са били изработвани от благородни метали и поради това се утвърдили, като универсално обменно средство. Точно тези пари били в основата на монетаризацията на човешките отношения (възприемането на монетарните матрици) и довели до бързото развитие на пазара, на пазарните отношения и на културата на парите, като глобален човешки феномен.

Монетите от благородни метали, благодарение на своята висока реална стойност, циркулирали далеч извън пределите на емитента.

Силните владетели обаче бързо осъзнали, че могат да налагат принудително на поданиците си все по-голяма разлика между реалната и номиналната стойност на парите. Чрез властта си те налагали на подвластните да приемат пари с все по-ниска реална стойност и все по-висока номинална стойност.

За тази цел обаче, била нужна все по-голяма силова мощ (военна и административна), която струвала на владетелите все повече.

Така развитието на монетарната матрица довело до

разрастване и на властовата матрица...

В Китай, още в древността, владетелите осъзнали възможността, която им дава силната власт, да емитират пари с много ниска (нищожна) реална стойност, но същевременно с много висока номинална стойност.

Китайските императори емитирали монети с висока номинална стойност от евтини метали (с ниска реална стойност).

Този монетарен експиримент бил успешен. Голямата войска и развитата администрация на империята обезпечавали отнемането на ресурсите на подвластните срещу пари с ниска реална стойност (само с висока номинална стойност).

Така повечето блага (плод на човешкото развитие) на практика били отнети в полза на властта, а подвластните били тотално монетарно експлоатирани.

Императорът забранил използването на благородните метали за разплащания между поданиците, под каквато и да е форма. Подвластните били принудени да ги обменят срещу пари с номинална стойност, по обменен курс наложен от властта.

Така към властниците потекли реки от злато, сребро и всевъзможни ресурси, а към подвластните течали потоци от пари с много ниска реална стойност, но с висока номинална.

Този исторически момент може да се приеме за утвърждаване на държавния монетаризъм.

Монетаризмът е усъвършенствана форма на човешкия материализъм, при която посредством властово установена всеобща измама (монетарна матрица), се отнемат ресурсите от подвластните.

Китайските императори били обсебени от безгранична алчност. Скоро те осъзнали, че могат да използват хартия (с много по-ниска реална стойност) за напечатване на номинали. Емитирани били книжни пари с много висока номинална стойност. Металните монети с по-ниска номинална стойност останали в обръщение само поради трайността си...

Има няколко разновидности на монетаризма, но характерно за всичките е, че властово (принудително) се налагат

монетарни (обменни) средства с ниска реална и висока номинална стойност, чрез които се отнемат ресурсите от хората.

Монетаризмът се проявил като много по-рафинирана измама от бруталния материализъм, наблюдаван в архаичните общества.

Властта налагала, обезпечавала и гарантирала покупателната способност на книжните пари. В крайна сметка те били валидно обменно средство, а поради наследената култура на парите (монетаризацията на човешките отношения) хората ги възприели като необходимост. Вече, вместо да трезорират злато и сребро, хората започнали да трупат хартийки...

В Европа книжните пари се появили в по-различен монетарен сюжет. Голямата инфлация и девалвацията на парите с висока номинална и ниска реална стойност, от края на Римската империя, наложило завръщането към монети с по-висока реална стойност (по-малка разлика между номинална и реална стойност).

Това обаче рязко намалило парите в обръщение и довело до ограничаване на търговията. Натуралната размяна била приемлива на местно ниво, но в национален и международен план била трудно приложима.

Лихварите съществували от най-дълбока древност, но едва сега, те изобретили безналичното движение на пари. За целта, лихварите издавали книжен документ, в който гарантирали обезпечеността му със злато и/или сребро. В началото това било наистина така. Удобството и конвертируемостта на книжните обменни средства (банкноти) станали популярни и спечелили доверието на търговците и пазара.

По същество, по този начин, от лихварството се зародило банкерството (частният монетаризъм). За да могат да издават повече книжни пари банкерите привличали все повече златни и сребърни монети в депозит. За последните те издавали на депозантите ценни книги.

През средновековието, религиозната забрана за вземане на лихва, била преодоляна чрез умелото усъвършенстване на самите ценни книги и посредством разликите в курсовете,

при обмяната между злато, сребро и книжни пари.

Банкерите, веднъж почувствали своята монетарна мощ, започнали да емитират и книжни пари, необезпечени с благороден метал. Последните се влели в пазара, което причинило инфлация и девалвация. Това довело до изместване на книжните пари и завръщане към златото и среброто.

Развиващите се икономики и пазари изисквали все повече пари (платежни средства). Това довело до търсене на все нови и нови златни и сребърни ресурси. Бурната експанзия на колониализма несъмнено е пряко свързана с развитието на монетаризма.

От колониите страните-владетелки си набавяли и ресурси за развитие на стопанствата, и ресурси за обезпечаване на паричния оборот.

Златни и сребърни реки от колониите буквално потекли към Европа. С по-голямата част от тези метали били отсечени монети и пуснати в обръщение. Пренасищането на пазара с благороден метал довело до обезценка на златото и среброто (парите).

От друга страна, владетелите и техните обкръжения бързо се отдали на големи разхищения и невиждано охолство. Така колониалните реки от злато и сребро все повече изтичали за доставка на индустриални стоки, луксозни вещи, парфюмерия, подправки и пр.

Това консуматорско (пазарно) общество в един момент започнало да задлъжнява. Колониалните ресурси вече не били в състояние непрестанно да поддържат порочното пилеене.

Владетелите търсели начини да разширят колониите си и влезли в множество войни помежду си. От друга страна военните действия ставали все по-скъпи и също изисквали много пари.

В такъв критичен момент големите банкери в Англия предложили на краля да създадат национална банка, която да набира средства от обществото, да емитира книжни пари и да финансира властта.

(В исторически план се наблюдава редуване на

доминацията на металните /златните и сребърните/ и книжните пари.

Поради неустойчивостта на книжните пари бил наложен златен /сребърен/ стандарт. Това станало чрез концентрация на емитентното банково дело само в една /или няколко/ институции. Емитирането на банкноти било допустимо само ако са обезпечени със съответните количства благородни метали и строго се контролирало.)

На първо време Банк ъф Ингланд печатала пари само в рамките на обезпеченото с благородни метали.

Заради постоянната нужда от пари обаче, властта принудила банката да печата и необезпечени пари.

В Европа банкерството от самото си начало е частна дейност. Дори създаването на Банк ъф Ингланд също било частно предприятие.

Тази образцова централна банка изиграла основна роля за доминацията и колониалното разширение на Британската империя. Тук били изобретени множество монетарни инструменти и финансови трикове, но най-важният бил емитирането на книжни пари, срещу дълг.

Т.е. държавата може да вземе пари на заем от банката, а като обезпечение по дълга да послужат самите дългови ценни книжа ...

Така на практика се правят пари от нищото, обезпечени само с едно обещание на властта за бъдещи плащания по заема. Така държавата се сдобива с много пари, но по същия механизъм тя трайно се задължава към кредитора.

Докато китайският тип монетаризъм е държавен (всичко е под контрола на императора), английският тип монетаризъм е частен.

Кралят и/или правителството не емитират книжни пари. Те ги заемат от частната емисионна банка срещу лихва. Тя емитира парите и ги предава на заемателя. Последният се задължава да ги върне с договорена лихва.

Безспорно тук централната банка е в привилегировано монополно положение, понеже само тя емитира книжни пари и няма по-добър длъжник от държавата...

Всички знаем, че длъжниците са зависими от заемодателя

си. Така частните монетаристи са намерили универсален инструмент как да подчинят държавата и прогресиращо да извличат ресурсите на обществото, при това без да носят никаква отговорност.

Докато при държавният тип монетаризъм парите просто служат на власта, за да заграбва ресурсите от подвластните, при частният монетаризъм самата държавна власт е превърната в инструментариум на монетаристите, чрез който те заграбват ресурсите и на самата държава и на подвластните.

Държавният тип монетаризъм директно и перманентно заграбва ресурсите от подвластните.

Частният монетаризъм първо задължава финансово държавата, после подчинява и финансовите институции, а чрез лихвената спирала и инфлацията прогресиращо заграбва ресурсите на държавата и подвластните.

Тук ускорено заграбване на ресурси се извършва по време на кризи. Тогава множество банки фалират, а реалните обезпечения по кредитите стават изискуеми. Тези банки пък са длъжници на мегабанките (централни и/или международни)...

Така с всяка нова криза в пазарните общества реалните ресурси рязко се съсредоточват във все по-малък брой монетаристи.

Няма значение във вашата страна какъв тип е монетаризмът, вие несъмнено сте негови монетарни роби.

Реалните ресурси, които създавате, ви се отнемат срещу монетарни (номинални) такива...

Който емитира и контролира номинала, той е същинският господар в пазарните (монетаристките) общества.

Властови Матрици

Древна източна мъдрост гласи - Всевишният ви дава свободата, а властта ви я отнема по всички възможни начини ...

Прокламира се, че властта произтича от народа, упражнява се в името на народа и това е в полза на народа.

Това обаче е само една устойчива масова измама (догматична матрица) !

Властта наистина произтича от народа, но се упражнява в полза на властниците, а потърпевш е отново народът...

Властта датира още от зората на човечеството. С времето властта е еволюирала, но догматичната и същност е останала непроменена.

Дали властта ще бъде абсолютна или ще има разделение на властите, механизмът и винаги цели подчинението, управлението и контрола на подвластните. За целта властта най-ревниво пази тайните си, които и осигуряват господството над подвластните.

Основната маса от последните обикновено се държи в подчинение с убеждение или измама, друга група - със страх, а само една малка част - с реална сила.

Реалната сила на властта е твърде малка, за да удържи в подчинение целокупните народни маси. Това съвсем ясно се вижда, когато народът се надигне единен срещу властта.

Властта пропагандира, че подвластните не могат без нея. Тя се била грижела за оцеляването и развитието им ...

Всъщност основното развитие на човечеството не е благодарение на властта, а въпреки властта. Властта е силно догматична и неохотно следва променящите се социокултурни отношения.

Властта се стреми масово да насажда убеждението, че принадлежи на народа, но всъщност това е най-голямата нейна измама.

Властниците, дори да са били обикновени хора въздигнати из народа, после упражняват властта винаги относно народа.

Т.е. властта е на властниците (не е на народа), а последните и подвластните са качествено различни нива във властовата социокултурна система.

Властта управлява подвластните винаги в своя полза. За това властово изкривяване няма особено значение дали властта е пожизнена или мандатна.

Няма властник, който да не се стреми да задържи властта си. Дори някой властимащ да подаде оставка, той го прави с надеждата да остане в кръга на властта и да продължи да се облагодетелства, за сметка на подвластните.

Човекът е дуалистично устроен. Когато е измамен сам, може и да си замълчи. Когато са измамени стотина се вдига доста шум, когато са измамени хиляди се поражда голямо недоволство, а когато са измамени десетки хиляди започва неподчинение и може да падне дори властта. Но, когато е измамен цял народ, всички хора се правят, че не са измамени и дори протестират срещу онези, които са се измъкнали от масовата измама.

Т.е. когато властта е реално силна, тя се крепи от самите подвластни, а когато е слаба - тя трябва да разчита все повече на реалната си сила.

Когато властта се подменя, новата власт търси подкрепата на подвластните. Целта е те отново да бъдат измамени, че това е тяхната нова власт...

Властовата измама е масова, а в нашата реалност измамата е навсякъде. Няма човек, който да не е мамил и да не е бил измамен. Няма и човек, който да не се е самоизмамил. Още след самото раждане се започва с измамата - в устата на новороденото се поставя беберон.

Основата на днешната властова матрица е правото (в древността е била религията). Властта ви мами, че така ви дава права, а всъщност посредством правото ви отнема права.

Ако анализирате правото ще видите ужасяваща властова асиметрия. Срещу някакви права (които обикновено си ги

имате или сами си ги осигурявате) вие сте натоварени с неизброими задължения, които ползват властта, уж за да ви осигури същите тези права ...

Всички права произтичат от народа. Властта не ви дава права, тя само редуцира и отнема от вашите права.

Правата са си ваши и вие си ги осигурявате взаимно. Властта е арогантен алчен посредник, целящ разделението на подвластните за лесното им подчинение и управление. Принципът 'Разделяй и владей' важи с пълна сила на всички нива във властовата пирамида.

Властта често прикрива своите привилегии под формата на различни права.

Когато правото е много извратено може дори задължения на подвластните да бъдат оформени като техни права ...

Колкото една власт е по-антинародна, толкова по-извратено (несправедливо / изкривено) е нейното право.

Правото винаги се прави от властта и обслужва властта. Изкривяванията на една власт се виждат най-добре в нейното право.

Вашите права в това право са изключения, а правилото са множеството ви задължения.

За властта вие (подвластните) сте хранителна среда. Ако я храните ще бъдете добри. Ако не я храните тя ще ви ненеавижда и преследва, а ако се опитате да нарушите хранителния и режим ще станете нейна жертва ...

Лакомата власт винаги преяжда. Преялата власт затлъстява. Тя изглежда много по-внушителна, отколкото всъщност е. Прекомерно преялата власт обикновено става жертва на изгладнялата опозиция. Опозицията взима властта и бързо се започва отново яко ядене от народната трапеза. После и тя преяжда...

Ако народът е много гладен, а властта е преяла има революционна обстановка. В такава ситуация нищо не е сигурно. Днес може да е още рано, но утре може да бъде вече късно...

Ако няма подобаващ преврат, който да успокои

положението, избухва революция. Тя пък е кръвожадна и после изяжда рожбите си...

Една древна поговорка гласи, че власт не се дава! Властта се взима. Който успее да я задържи, той прави правото. Когато го бутнат от власт, може да изпита същото право с цялата строгост на закона, освен ако не е просто поредния актьор от властовия театър на материалистите...

Обикновено управляват не тези, които могат (идеалистите), а тези, които искат (материалистите).

Социокултурният анализ показва, че властта е най-старата устойчива догматична матрица.

Откакто човечеството е подвластно, властниците се сменят, дори формите на властта се променят, но догматичната и същност си остава все същата.

Властта ви разделя, подчинява и ви отнема свободата по всички възможни начини.

Социални Матрици

Вашето социално положение в обществото отразява ресурсите за съществуване и осъществяване, с които разполагате.

Колкото по-големи ресурси притежавате, толкова ще сте по-високо в социалната йерархия.

Ресурсите биват природни (естествени) и културни (изкуствени).

Културните ресурси могат да бъдат разграничени на материални и нематериални.

Колкото по-големи ресурси владеете, толкова по-голяма база за съхраняване и развитие ще имате.

Това обаче съвсем не означава, че всички хора използват оптимално ресурсната си база за развитие на разума.

Обикновено индивидите, намиращи се по върховете на социалната матрица, са почти изцяло заети със съхраняване

и умножаване на самите ресурси, а собственото си развитие възприемат като натрупване на все повече нови ресурси.

В низините на социалната матрица ресурсите са минимални. Хората почти изцяло са заети с осигуряване на екзистенциалните ресурси за своето съществуване и осъществяване.

По-средата на социалната матрица, хората от една страна са обезпечили съществуването си, а от друга страна имат добра база за своето устойчиво развитие.

Човешкото развитие може да бъде проследено диференцирано в чисто материален и нематериален план, но устойчивото развитие на разума може да се осъществява само интегрирано в системата разум - реалност и посредством същата.

Вярно е, че с настъпването на информационната революция, голяма част от нематериалните ресурси стават достъпни за хората от почти всички социални нива, но без достатъчна материална база (реални ресурси) устойчивото развитие на разума е невъзможно.

Т.е. дори да разполагате с всички налични знания за реалността, те няма реално да ви ползват, ако не разполагате с достъп до самата реалност, за да ги приложите...

Социалните матрици са силно свързани с монетарните матрици и пазара.

Чрез номиналната подмяна вие получавате монетарни срещу реални ресурси. Разбира се (при нормални условия) вие може да придобиете реални ресурси срещу монетарните, но в общия случай сами се ограничавате, само до осигуряване на най-необходимото за съществуването и осъществяването си. Останалите монетарни ресурси, обикновено държите като резерв в банките (монетарни центрове), срещу някаква лихва. Монетарните центрове концентрират и използват вашите монетарни ресурси за генериране на нови реални и монетарни ресурси.

Много важно е да се осъзнае, че един път вашите реални

ресурси са били подменени с монетарни и втори път, когато последните са депозирани се ползват за ускорено генериране на нови ресурси. После същите отново ще бъдат използвани, за да ви бъдат отнети още ресурси...

Т.е. срещу вашите реални ресурси монетарната матрица ви дава монетарни (обещания за реални ресурси), а срещу тях от банките получавате вторични обещания, че ще получите монетарните си ресурси с лихва (добавени монетарни ресурси).

Тази монетарна спирала се завърта и пронизва всички нива и в крайна сметка поради лихвата стига до емитента на номинал. Освен, че ги емитира, той също така привлича свободни монетарни ресурси, за да ги вкара в нов монетарен оборот.

Емитентът е единственият в монетарната система, който плаща безпроблемно всички лихви ... , с нова емисия на пари.

При всяко монетарно превъртане все повече реални ресурси преминават в ръцете на властта.

Ако властта е абсолютна, в ръцете и (в голяма степен) се съсредоточват огромна част от реалните ресурси на обществото.

Ако властта е неабсолютна (поделена) натрупаните реални ресурси се преразпределят (до известна степен) в нивата на социалната пирамида от властовата пирамида.

Така в условията на монетаризъм, нисшите социални слоеве все повече са лишени от реални ресурси, за сметка на висшите социални слоеве. Поради това социалното неравенство прогресиращо се задълбочава.

Т.е. във върха на социалната пирамида монетаризмът веднъж концентрира реалните ресурси, чрез подмяната им с монетарни и втори път привлича свободните монетарни ресурси, за да ги вкара в последващ цикъл на генериране и концентриране (извличане) на нови реални ресурси ...

Чрез монетарните процеси едновременно се отнемат реалните ресурси от народните маси и се обезценят монетарните им ресурси.

С всеки следващ монетарен цикъл, все повече се засилва неравенството между нисшите и висшите социални слоеве.

Монетарни Матрици

Още във времената на домонетните форми, когато върху слитъка метал е бил набит номинал, се е зародила голямата измама на монетаризма (монетарната подмяна на реалността).

Технологията на монетаризма е проста. Който държи властта емитира номинални пари (монетарни средства). Номиналите силово се налагат като платежно средство на владяната територия.

(Доказано е, че има монетосечене и на територии без държави, но винаги тази дейност се е контролирала от реалната тамошна власт.)

Номиналните пари са платежни (обменни) средства с виртуално добавена стойност. Тяхната реална стойност е по-ниска от властово наложената номинална стойност. Именно в това се състои монетарната подмяна на реалността.

(С други думи, себестойността на една монета /пара/ е по-ниска от номиналната и стойност. Разликата между реалната стойност /себестойността/ на монетата и номиналната и стойност е виртуално добавена стойност.)

С развитието на монетаризма, властта въвежда в оборот все по-нискосебестойностни номинални носители (пари). Така във времето последователно се подменят златни, сребърни, медни, бронзови, от различни сплави, книжни пари и накрая се стига до електронните (виртуалните) пари ...

В момента, в света няма по-глобална от монетарната измама. Тя стои в основата на пазарната глобализация и на най-мащабната подмяна на реалността в човешката история. (Емитентът на номинал и кръгът на монетаристите ви отнемат реалността).

Безспорно върхът в развитието на монетаризма е виртуализацията на самите номинални носители (парите).

В днешно време монетаристите са станали свръхалчни и

си спестяват емитирането (маркирането) на материални носители. Те предпочитат дигиталното удобство и вече начукват номинала от клавиатури ...

В развитите пазарни общества монетаризмът е фундаменталният властови фактор.

Няма никакво значение каква е формата на властта (тоталитарна, демократична, смесена ...), тя винаги цели да подмени вашите реални ресурси с монетарни (номинални) в своя полза.

Властта винаги налага в оборот монетарен номинал (с виртуално добавена стойност), чрез който изсмуква реалните ресурси произведени от хората.

Днес почти всички хора си мислят, че робството отдавна е останало в миналото, но всъщност почти всички сме в плен на едно съвременно глобално монетарно робство.

Мнозинството от хората са монетарно зомбирани. Те цял живот се трудят, за да заработват номинални пари, които са нереални по своята същност.

С развитието на монетаризма нереалността на парите става все по-силно изразена, достигайки до днешните виртуални монетарни средства.

В едно древно монетно съкровище има някакво реално количество метал(и), макар че някогашната му себестойност е пак по-малка от номиналната му стойност. Днес вглеждайки се в една банкова карта ще видим само парче евтина пластмаса, носител на голям монетарен номинал (виртуално добавена стойност).

Хората вече не придобиват срещу труда и произведенията си реални ресурси. Те получават само обещания на монетарната матрица (монетарни ресурси)...

Повечето хора живеят основно, за да трупат монетарни средства (номинали носители с висока виртуално добавена стойност).

Монетаризмът е оматричил тотално живота на мнозинството от хората.

Хората ежедневно добиват и произвеждат реални ресурси,

а срещу това получават само монетарни средства.

Ако мнозинството хора решат едновременно да придобият реални ресурси срещу натрупаните номинални средства измамната система на монетаризма неминуемо ще рухне.

В периоди на някаква несигурност, много хора се опитват да си осигурят повече реални ресурси срещу част от номиналните си средства. От това често следва хиперинфлация и дори срив на монетарната система. От настъпилата криза отново максимално се възползват монетаристите...

Същинският проблем при кризите не е в естеството на самата икономика. Нито е в регулярно намаляващото се производство, нито е в последващото свръхпроизводство на определени ресурси. Тези малки дебаланси в системата не са първопричина за големите кризи.

Големите монетарни кризи се пораждат от измамната същност на монетаризма, на свободния (нерегулирания) пазар и на техните чисто монетаристки производни.

Хората притежават номинални средства, т.е. нереални. При всяко по-мащабно изваждане (вкарване) на реални ресурси от (в)обществения оборот настъпва голям монетарен дисбаланс. Подобно е положението и при вкарването (изкарването) в (от) оборот на големи монетарни ресурси.

В монетаристката система кризите се пораждат от спекулантивното усилване, което съпътства тези процеси. В голяма част от случаите самите екстремни дебаланси са чисто спекулантски продукт (пазарни балони).

Някои изследователи разглеждат самите кризи като скрит механизъм за обсебване на реалния сектор (реалните ресурси) от монетаристите.

При кризите множество банки фалират, а заемите им стават изискуеми. Предприятията масово изпадат в несъстоятелност и биват лесно овладяни за сметка на кредитите, които обикновено са далеч под стойността на обезпеченията (реалните активи) ...

За съжаление мнозинството от хората не осъзнават

естеството на глобалната монетарна измама и нейните производни. Те възприемат човешкото развитие като натрупване на монетарни средства. В дългосрочен план се оказва, че хората не само са лишени от реалните ресурси, които са произвели, но при монетарни кризи биват заграбени или обезценени и натрупаните им номинални средства.

В съвременната монетарна система получавате заплащане с номинални средства. Така вие придобивате само обещания от монетарната матрица. Ако вложите номиналните си средства в банка, финансов фонд и др. финансови центрове вие получавате срещу тях някакви вторични монетарни активи (производни). Последните, по същество, са други (вторични) обещания, че ще получите депозираните първични обещания на монетарната матрица. Така вие получавате още по-ненадеждни монетаристки обещания.

Естествено вашите депозирани монетарни средства се използват за генериране на нови реални и монетарни ресурси. После същите отново се обменят от монетаристите за нови реални ресурси.

Дали корпорациите са придобили свои банки или банките са придобили свои корпорации за монетарните роби няма никакво значение. Това са двата взаимодействащи си полюса на монетаризма, чрез които монетаристите отнемат реалността на хората.

При всяка криза, хората губят много, а монетаристите рязко богатеят.

След поредното ограбване, хората пак започват наново да трупат монетарни активи (обещания на монетарната матрица и на монетарните центрове). Така монетарната спирала вечно се върти и засега не се вижда края.

Целта на тази зловеща монетарна мелница е отнемането на развиващата се реалност, която самите хора създават...

Непрекъснатото увеличаване на монетарните средства над общата стойност на произведените реални ресурси поражда

инфлация.

На пръв поглед изглежда, че този своеобразен инфлационен данък засяга еднакво всички, понеже всеки е принуден да използва пари. По тази логика дори може да се предположи, че това се отразява най-силно на тези, които са най-богати. Истината обаче е друга...

Ако милиардер изгуби 10% от своето състояние, загубата му възлиза на 100 милиона единици, докато за средния гражданин, който печели 5 000 единици годишно, загубата ще е 500 единици. Милиардерът обаче няма да усети загубата болезнено, не само защото е много богат, а защото монетаристите не държат парите си в чекмедже, каса, сметка и пр. Милиардерът е вложил основното си състояние в реални активи, които ще му донесат още по-големи печалби при инфлация. За хората разчитащи на заплата и пенсионерите нещата не стоят така. Загубата на 500 единици представлява голям удар върху жизнения им стандарт.

Тук трябва да разгледаме и важния монетарен трик - 'демократизация на кредита чрез социализация на риска'.

Виртуализацията на самите пари (номиналните носители) позволява широкомащабно кредитиране и проконтролиране на процесите на задлъжаване, отчетност и издлъжаване, на всички нива.

Електронното кредитиране (кредитни карти и др.) по същество е пренасяне на механизма, за емитиране на пари срещу дълг, от централните банки към всички банкови институции, в новите дигитални условия.

Това е един вид създаване на виртуално добавена стойност (монетарни средства) чрез взимане на кредит (задлъжаване).

Някога това е било възможно само за правителствата, чрез строга документална процедура. Днес всеки притежател на кредитна карта, в рамките на отпуснатия му лимит, е в състояние да създаде виртуално добавена стойност (монетарни средства), във всеки момент, чрез създаване на дълг към съответната банка. Така обаче кредитополучателят сам се задлъжава и ограничава бъдещето си. Всеки, който е

изплащал лихви и главници, знае за какво жестоко ограничение става въпрос.

Някои изследователи пропагандно твърдят, че хората живеейки на кредит печелят. Истината е точно обратната. Чрез всеки следващ кредит заемателите стават все по-бедни, а не по-богати. Кредитът ограбва бъдещето им. Така монетаристите ви отнемат не само вашето настояще, но кредитно поробват и вашето бъдеще.

Монетарната измама (подмяната на реалността) е възможна само в условията на социокултурна система от типа власт - подвластни.

Властта обсебва реалните ресурси, а подвластните са залъгвани с монетарни ресурси. Т.е. монетарните средства са един вид монетаристки беберон, втъкнат в устата на народа.

Формите на властта може да се променят, формите на социалните отношения - също, но монетаризма все си остава непокътнат. И при тоталитаризъм и при демокрация и при смесени властови форми същинският фундамент на съвременната социокултурна матрица е монетаризма.

Т.е. в условията на монетаризъм, целта и основният механизъм на властта са подмяната на реалните ресурси с номинални и отнемането на реалността от хората.

Дали само тесен (тоталитарен) кръг ще се облагодетелства от ресурсите или ще има и по-голяма или по-малка демократична периферия, базата на монетаризма е абсолютно еднаква. Винаги се касае за принудителна обмяна на реални ресурси срещу номинални и ограбване на подвластните.

В глобален план положението е почти същото. Държавите, които успеят да наложат (геополитически) своите монетарни средства обсебват реалните ресурси на останалите страни. Последните трупат монетарни (номинални) средства, които постоянно се обезценят.

Тук няма да раглеждаме разнообразните финансови игри с ценни книжа, различни монетарни права и пр. узаконени

вторични монетарни измами. Важното е да се осъзнае най-голямата (първичната) измама - самата подмяна на реалните ресурси с монетарни (номинални).

Някои изследователи смятат, че днешният глобален монетаризъм е наследник на капитализма. В тази теза има известна доза логика. На практика след отпадането на златния стандарт монетаризма тотално завладява света.

Нашето мнение обаче е, че възникването на монетаризма е още от момента, в който върху древния слитък метал е бил набит номинал.

С подмяната на реалната стойност от номинална започва и развитието на монетаризма. С времето монетарните средства стават все по-виртуални, а реалната им стойност клони все повече към нула.

Днес сме свидетели на ширещата се употреба на виртуални пари. Хората вече цял живот се трудят, за да трупат просто повече цифри, които се набират от клавиатурите на монетаристите.

В началото монетаризмът е бил инструмент на властта, но с развитието му самата система на властта става все по-зависима от монетаризма. В днешно време вече развития монетаризъм налага властта.

Смяната на робовладеския строй с феодализъм, а после замяната на последния от капитализма могат да се разглеждат като еволюционни стадии на днешния глобален монетаризъм. Последният по същество е просто по-рафиниран тип материализъм.

В условията на информационната среда и информационното общество (след индустриалната епоха), остарелият вече капитализъм бива заменен от нов тип монетаристка система, определена от някои изследователи, като глобален монетаризъм.

Социокултурно разгледан монетаризмът е подобен на властта.

Властта се определя в спектъра от диктатура до

демокрация.

Монетаризмът се определя в спектъра от частен до обществен.

В държавите, където има установен частен монетаризъм, не може въобще да се говори за власт на народа (демокрация). Там не само народът, но и самата власт е задължена (подвластна) на частния монетаризъм. Това е един вид монетаристка демократура.

При диктатурата пък, дори монетаризмът да е обществен, той е под диктата на властта. Т.е. той частично или изцяло е контролиран (обсебен) от диктатора, което много го отдалечава от обществения тип.

Според нас, най-прогресивната реално осъществима съвременна социокултурна матрица е обществен монетаризъм в съчетание с пряка демокрация. Засега само тази комбинация има потенциал адекватно да балансира нарушените обратни връзки в социокултурната система и да поддържа балансът между културната и природната среда.

Пазарни Матрици

Пазарно общество, пазарни институции, пазарни политики, пазарна икономика, пазар на труда, пазарни организации, пазарни отношения, пазарни семейства, всичко пазарно ... т.е. за продан. За хората днес се говори като за човешки ресурс, човешки капитал, електорален ресурс и пр. Т.е. подвластните са просто ресурс за властта.

Това е моделът на съвременното западно общество. В това общество ако искаш да успееш трябва да си умел (безскрупулен) търговец, за да доминираш на пазара. Да, именно на пазара, понеже в това общество всичко е пазар.

В основата на свободния (нерегулирания) пазар от дълбока древност стои пазарлъка (измамата).

(Старото значение на думата бартер е измама ... Меркурий, древният бог на търговците, в същото време е и бог на крадците...)

Обединена Европа не е свещен храм, а просто един общ

Европейски пазар.

Това е общество на търговците, които завладяват дори и най-съкровените човешки (духовни) територии.

Само за миг си представете разликата между брак по любов и брак по сметка, между народните движения и модерните НПО-та, между домашната и индустриалната храна, между девствената природа (в ненаселените райони) и презастроените мегаполиси ...

Пазарът и парите съществено са променили реалността в пазарните общества (светът ни).

Пазарната основа на съвременното общество закономерно води до пазарни политики, пазарни политици и пазарен политически елит.

В основата на пазара пък стоят парите и печалбата...

Основните пазарни механизми са насочени към нарастване на печалбата и избягване загубата.

Твърди се, че владетелят на пазара е потребителят, търговците са само пазарни посредници, а творецът е производителят.

При кризи, най-много губят потребителите, после - производителите и най-накрая - търговците.

Властелините на пазара от дълбока древност са именно търговците. Те трупат най-големите печалби и държат пазара и парите. Всъщност те са създатели и на пазара и на самите пари.

Владеейки пазара големите търговци са натрупали много пари и са станали лихвари, а по-късно - банкери. Посредством банките монетаристите са овладели и голяма част от производствения (реалния) сектор.

Така те затварят монетаристкия си кръг около хората...

Монетарната логика е с дебалансирани обратни връзки в системата разум-реалност. Пазарното мислене е насочено към непрекъснат растеж на печалбите и пазарите. Дебалансирането на обратните връзки в пазарната система води до колизии с реалността и също предизвиква кризи.

В пазарните общества реалността е силно изкривена от

монетарните матрици. Основната цел на пазарните играчи не е задоволяване нуждите на потребителите, а трупането на печалби. Поради това днес масово пропазарно се фабрикуват и маркетират все повече нови продукти и услуги, които целят да създават все нови и нови измислени потребителски нужди...

Чрез рекламата в медиите (средствата за масова манипулация) на хората перманентно се вътлпяват всевъзможни несъществуващи нужди, които се експлоатират от алчните производители и търговци.

От друга страна, множеството от тези нови пропазарни стоки, са антиприродни, а някои дори и антихуманни...

Всички тези ненормалности (пазарни извращения) са продукт на свободния пазар и на стремежът на монетаристите към свръхпечалба.

В днешно време спекулата движи свободните (световните) пазари.

Спекулантите циклично започват да надуват нереален пазарен балон. Някои участници на пазара продължават да раздуват балона, увлечени от алчността си за бърза печалба. Те съвсем скоро го издуват извън рамките на обществено поносимата измама и балонът се пръска, ограничен от рамките на реалността (реалната матрица).

Основните пазарни проблеми са заложени в същността на свободния (нерегулирания) пазар, поради безконтролната печалба.

Няма как печалбата да нараства неограничено на един ограничен пазар (всичко в реалността е ограничено).

Пазарните фундаменталисти са фанатици-монетаристи, които се кланят единствено и само на парите и растежа (печалбата) ...

В реалността нищо не може само да расте. Развитието в реалността е низ от Е-Г (Ентропийно-Гравитационни) цикли.

(За подробности виж статиите поместени на http://research.zonebg.com/pubs.htm)

Всичко, което не се подчинява на законите на реалността,

се разбива в реалната матрица.

Тази закономерност е пределно ясна на спекулиращите търговци. Те съвсем съзнателно надуват поредния балон, за да увлекат пазарните играчи и да извлекат ресурсите им.

Спекулантите имат много добре развито разбиране за реалността и в момента в който усетят, че балонът им се конфронтира с реалността бързо напускат играта и инкасират натрупаната печалба.

Обикновено този процес преминава гладко, понеже те вече са успели да увлекат участниците на пазара и в момента масата от тях раздува балона им. Това много улеснява процеса по инкасиране.

Накрая касите се затварят и се потапят дълбоко... На пазарната повърхност скоро остават само загубите за пазарните играчи.

Върхът на пазарните извращения е пазарът на самите пари. Тук измеренията на пазарните измами достигат своите висоти.

За съжаление спекулативните балони надувани на световните финансови пазари влияят на цялото пазарно общество, поради монетарната му база.

Чрез спекула на стоковият пазар се изсмукват реалните ресурси на локалните участници. Чрез фондовият пазар се изсмукват капиталовите ресурси на пазарните играчи, а посредством финансовият пазар (монетарния) се изсмукват ресурсите на цели икономики (държави).

Чрез спекулата на финансовите пазари световните монетаристи са подчинили (задължили) целите икономики (държавите). Техните монетарни спекулативни операции изсмукват ресурсите на всички останали.

Мнозина се питат - Защо валутните пазари са най-динамичните ... Отговорът е - защото тук е пълно със спекуланти. Спекулата може да съществува само в динамична среда. Ако няма движение нагоре или надолу спекулантите просто не могат да печелят. Затова, ако пазарът се е утаил (утихнал), те ще намерят начин да го размътят ...

Свободният пазар изкривява и самото развитие на разума. В пазарната среда се развиват основно онези идеи, които генерират по-голяма печалба. При това, дори и тяхното развитие е ограничено от рамките на пазарната матрица. Пазарният фундаментализъм не допуска противоречие с монетарната логика. Нещо, което не е печелившо бива изтласкано извън пазара.

За съжаление в развитите пазарни общества дори непазарните сфери (религиите, науките и изкуствата) са силно маркетизирани, което е голям проблем за тяхното развитие.

Пазарът тук е подчинил дори личните и семейните отношения. Брачният договор е вече необходимост, а маркетните прятели овладяват живота ни. Дори почивката и свободното ни време са силно маркетизирани...

Тук някои ще възразят, че без пазари и пари не може, и че самите те са плод на човешкото развитие.

Благодарение на тях става възможна концентрацията на големи ресурси, които са необходими за развитието на обществото и т.н.

Наистина, няма как голям проект да бъде осъществен без концентрация на ресурси, но всички големи проекти първо са се родили в нечия глава, без поддръжката на подобни ресурси. Обикновено минава доста време, докато големите идеи се превърнат в големи проекти. През това време концентрираните ресурси и пазара обикновено са пречка за тяхното развитие ...

Монетаристкото извращаване на пазарните общества води до тяхната агресия спрямо по-слабо пазарните (конфликтът развити - развиващи се). Големите свръхпечалби на развитите страни се генерират, чрез глобалния пазар, за сметка на развиващите се.

Пазарният фундаментализъм не понася непазарни доктрини за развитие на обществото, а пазарната демокрация налага навред своево рода монетаристка демократура.

Резултатът е монетаристка глобализация и прогресиращо възходящо свръхнеравенство.

Надяваме се да осъзнавате догматичността (ограничеността) на пазарния фундаментализъм. Посредством монетарните той изсмуква реалните ресурси на човечеството и ги съсредоточва в ръцете на много малка група монетарно обсебени хора (извратени материалисти).

Последните са склонни да сринат дори светът, за да обсебят ресурсите на хората (реални и монетарни).

Парите и пазарът са човешко (материалистко) творение. Глобалното подчиняване на човечеството от свободния пазар е своево рода налагане на глобално монетаристко (материалистко) робство.

Поради дебалансираната монетарна логика, в условията на пазарните общества са се зародили и натрупали в реалността големи и мащабни екологични проблеми. Пазарът естествено се стреми и в тази сфера да наложи своите пазарни решения... Ако продължи тази агресивна пазарна прогресия, тя може да ни доведе до планетарен регрес и глобален екокатаклизъм.

Несъмнено пазарно (консуматорско) иницииираната колизия между природната и културната среда трябва да бъде преодоляна и да се постигне екологичен баланс (синхрон между съхраняване и развитие). За целта обаче следва да бъдат осъзнати монетарните матрици и да се преодолее догматичността на съвременният пазарен фундаментализъм.

Ние сме оптимисти. Все повече хора вече се осъзнават като развиващ се разум. Все повече хора се обръщат към духовните ценности, към източните философии, към природосъобразния начин на живот и пр. непазарни доктрини.

Днешната информационна революция дава голям шанс за съхранение и развитие на перспективните непазарни идеи.

Хората постепенно осъзнават, че устойчивото развитие на разума може да бъде само в реалността, а свободният пазар все повече ограничава свободния им достъп до същата ...

Всички икономически дейности пряко свързани с

оцеляването (съществуването на хората) следва да бъдат строго регулирани. Дейностите, пряко изразяващи развитието (осъществяването на разума) следва да бъдат максимално свободни.

Няма проблем, ако за тази книга поискам висока цена, но несъмнено ще бъде голям проблем ако някой ви поиска непоносима цена за вода, храна и пр. ...

За съжаление големите монополи и мултинационалните корпорации се концентрират именно в дейностите, свързани със съществуването на хората. Те се стремят да обсебят най-вече жизненоважните инфраструктури (водоснабдяване, електроснабдяване, газоснабдяване и пр.).

Каквото и да прокламират монетаристите помнете, че фетишизирането на глобалния свободен пазар води до поробване на малките пазарни участници...

Сблъсъкът на Монетаристите

Монетаристкият (материалисткият) социокултурен модел на обществото цели отнемане на реалните ресурси от подвластните в полза на властта (елита). Това рано или късно води до колизии между елитите на отделните страни.

Всички големи войни в света са се водили поради материални причини, моралните се пропагандират от властниците, за да увлекат народите. В противен случай хората не биха воювали помежду си, само заради материалните интереси на своите елити.

Досега никой владетел не е завладял светът, но опитите за принудителна глобализация продължават.

Колкото монетаризмът става по-мащабен, толкова по-големи стават напреженията и последващите колизии между водещите монетаристки елити.

Това е неизбежно поради същността на монетаризма. Самото налагане на номиналната (нереалната) стойност на монетарните средства на пазара изисква сила (принуда). Никой не би заменил реалните си ресурси за монетарни, ако

по някакъв начин не е принуден да приеме обещанията на дадена монетарна матрица.

Когато един монетаристки модел напредне в развитието си, идва момент, в който ресурсите на собствената му територия стават недостатъчни за задоволяване на материалната му страст. Тогава алчните погледи на агресивния монетаристки елит се отправят към близки и далечни територии, имащи нужните ресурси.

Планетата ни отдавна е разпределена между развитите монетаристи. Двете световни войни са породени от борбата за преразпределение на световните ресурси.

Противостоянието между капитализма и социализма се състоя и на полето на монетаризма. Сблъсъкът не бе само на идеологическа основа, но и на монетаристка. Западният частен монетаризъм успя да проникне в Източния обществен монетаризъм и да го разложи отвътре.

Частния монетаризъм надделя над обществения, а пазарната икономика погълна ресурсите на плановата ...

Според нас основната причина за крахът на Източния блок бе поляризацията между официалното затваряне на системата (за обикновените хора) , съотнесено към неофициалното и отваряне (за соц елита).

В днешно време агресията на развития монетаризъм започва с опити за тихо пазарно превземане. Ако планът успее, монетаризмът демократурно си е осигурил нова пазарна територия (колония). Глобалните монетаристи са се сдобили с нова ресурсна и пазарна база, а местните елити доброволно са приели ролята на монетаристки васали в чуждата монетарна матрица.

Ако пазарната инвазия не сполучи следват опити за политически (властови) намеси. Тук агресивният монетаристки елит не подбира средствата за смяната на конкурентния елит с послушен.

Може да се тръгне от организиране и обезпечаване на

опозиционни сили и да се стигне до политически убийства и/или преврат.

Народите почти винаги са недоволни от своите елити. Агресивният монетаризъм цели да ги подведе и концентрира в нужната му пропазарна демократурна посока...

Ако и този вариант не сработи се преминава към мащабна геополитичеса намеса. За целта се използва помощта на съюзни и васални (колониални) монетаристки режими за налагане на ограничения, които да отслабят и подтиснат непокорният обект.

Може да се тръгне от митнически и др. санкции и да се стигне до тотално ембарго и замразяване на всички връзки с атакуваната държава (територия).

Ако и този план не успее се преминава към силова (милитаристична) агресия. Повечето точки на напрежение в света са в следствие на такава груба агресия. Войната може да бъде криминална/антикриминална, терористична/антитерористична, гражданска, партизанска и пр. разновидности.

Примери за различните силови варианти и комбинациите на монетаристка агресия има предостатъчно в настоящето, близкото и по-далечното минало.

Който и каквото да е говорил досега относно агресиите на монетаризма, винаги се е касаело за завладяване и контрол на територии и/или ресурси.

Целта на един развиващ се монетаризъм е отнемането на реалните ресурси от собствения му народ.

Целта на развития монетаризъм е отнемане на реалните ресурси и от другите народи.

Тези ресурси обаче вече са отнети от местните елити (монетаристи), при което сблъсъкът между монетаристките елити се оказва неизбежен.

За съжаление войните се водят от елитите, но воюват не самите те, а народите. Последните плащат цялата сметка за

всичко.

Народите веднъж са лишени от реалните ресурси от собствените си елити и втори път биват лишени и от минимума, който им е останал, чрез въвличането им във войните на монетаристите.

Войната е безумие, независимо дали се води от умни или от глупави хора. В такова агресивно безумие изпадат обсебените от алчността монетаристки елити.

За да въвлекат народите във война елитите не се спират пред нищо. В ход се пускат всички средства за масова манипулация, финансовите и др. зависимости, правните принуди и т.н. до силовото мобилизиране.

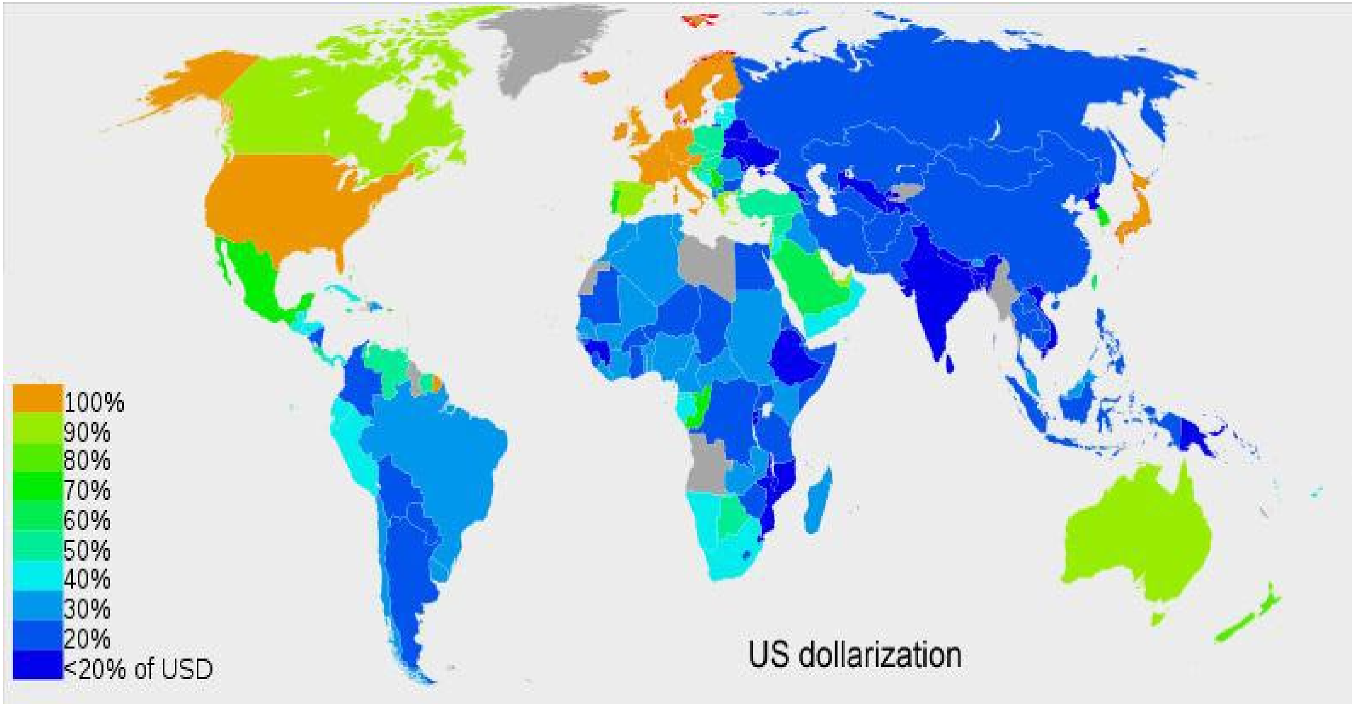
Говори се, че войната е продължение на политиката с други средства, но се мълчи, че съвременната политическа система е само параван на монетаризма. Последният е просто по-рафиниран тип материализъм, при който се цели реалните ресурси на подвластните да се отнемат устойчиво, основно чрез пазарно-паричната монетаристка измама.

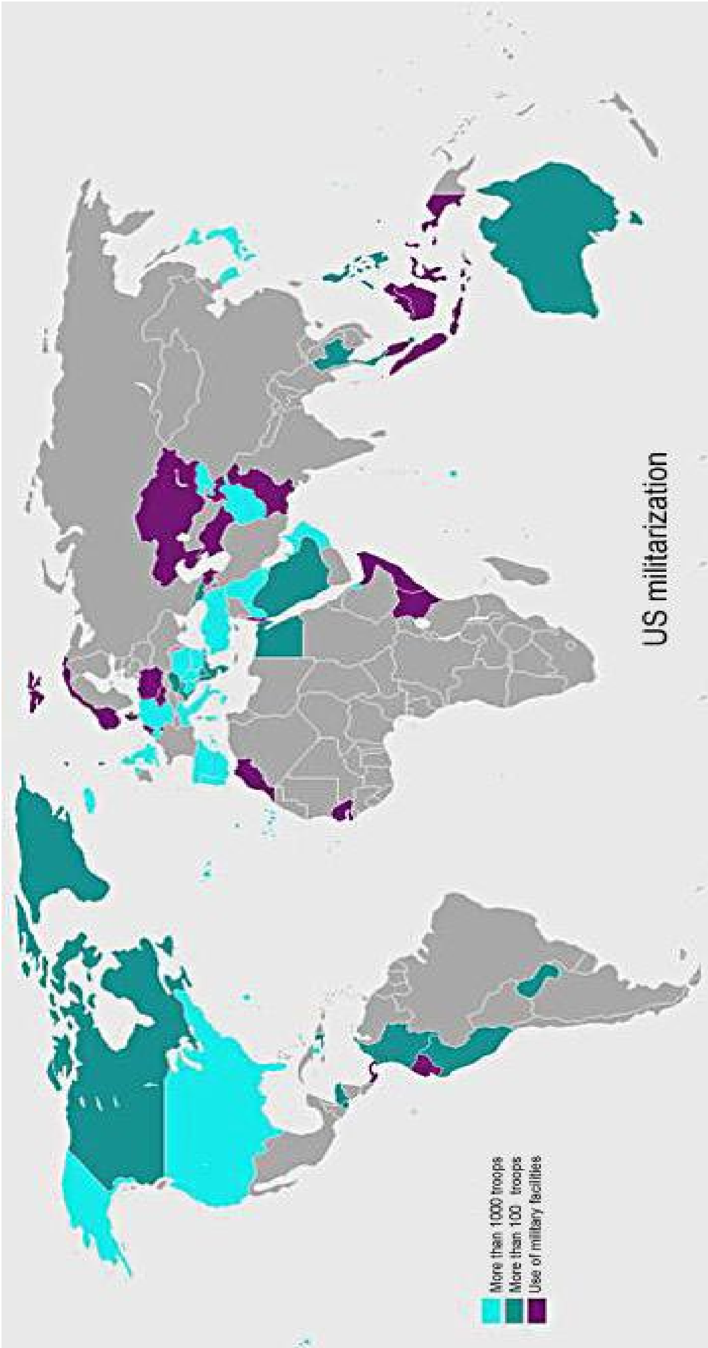
В този смисъл съвременният глобален монетаризъм е една грандиозна измама.

Каквото и да става помнете, че за всяка измама е фатално тя да бъде разкрита и осъзната.

В основите на всички измами пък се крият съответните мисловни матрици ...

(За мисловните матрици четете на http://sfera.zonebg.com/knigi.htm)

100%
90%
80%
70%
60%
50%
40%
30%
20%
<20% of USD
US dollarization

US militarization
More than 1000 troops
More than 100 troops
Use of military facilities